

การมาถึงของอีกาต้า

เขียน โดย จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุท
ตีพิมพ์ในหนังสือ วันหนึ่งความทรงจำจะทำให้คุณแตกสลาย
สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
ปีที่พิมพ์ 2017

คุณอาจคิดว่าอีกาตัสขาวเป็นสัตว์หายาก
แต่ความจริงแล้วอีกาที่เกิดมาเป็นสีขาวโดยธรรมชาตินั้นมีอยู่มากกว่าที่คิด
แล้วทำไมเราไม่ค่อยพบเห็นกาสีขาว? คำตอบก็คือ
เพราะแม่กาจะปล่อยให้ลูกตัวที่เป็นสีขาวตายไป ซึ่งนั่นอาจจะเป็นชะตากรรมที่ดีแล้ว
เพราะถ้าหากลูกกาขาวรอดจากวัยเด็กที่โหดร้ายมาได้ มันก็ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวตลอดชีวิต
เพราะไม่มีอีกาตัวใดอยากจะเป็นคู่รักของมัน

อวาวห์เป็นอีกาสีขาว
และแม่ก็เกลียดเขามากพอที่จะไล่จิกเขาจนตกจากรังตั้งแต่ยังบินไม่ได้
เขาหล่นลงมาที่โคนต้นไม้ นอนกะปลกกะปลี้ยอยู่บนราก
รอเวลาที่ตัวเองจะตายเพราะถูกหมาสีกตัวผ่านมาขย้ำเอา
แต่คนที่มาพบเขากลับเป็นแมกซ์
แมกซ์มาเดินเที่ยวสวนสาธารณะและเห็นลูกนกตัวหนึ่งตกอยู่บนพื้น เธอนั่งยองๆ
ลงดูมันและพบว่ามันเป็นอีกา อีกาสีขาว...

แมกซ์พาอวาวห์กลับบ้านที่บ้าน และเลี้ยงเขาไว้ในห้องใต้หลังคา เธอตั้งชื่อเขาว่าอวาวห์
เป็นภาษาของดินแดนห่างไกลที่แปลว่าการแต่งงาน แมกซ์คิดว่ามันฟังดูหวานไพเราะดี
แมกซ์สอนอวาวห์ไม่ให้ร้องเสียงดัง เพื่อไม่ให้เพื่อนบ้านโมโห อีกาเซื่องเซื่อยอมทำตาม
เธอฝึกเขาให้จิกอาหารจากจาน อวาวห์ทำได้โดยไม่เลอะเทอะ
เธออนุญาตให้เขาถ่ายบนกระดาษหนังสือพิมพ์เท่านั้น
กว่าอวาวห์จะเข้าใจเรื่องนี้ได้ก็ใช้เวลานานพอๆ แมกซ์สอนอวาวห์ให้เกาะอยู่ใกล้ๆ
โคมไฟในฤดูหนาว เจ้ากาเรียนรู้เรื่องนี้โดยใช้เวลาเพียงนิดเดียว

โบไม่ฝลัดโบและอกใหม่ อวาวห์ค่อยๆ โตขึ้นจนกลายเป็นอีกาตัวเต็มวัย
แต่เขาไม่ได้ตัวโตนัก และที่สำคัญ อวาวห์บินไม่ได้

ไม่เคยมีใครสอนวิธีบินให้เขา อวาวห์ใช้ชีวิตอยู่ในห้องใต้หลังคานั้นโดยไม่เคยออกไปไหน
ไม่ได้รู้จักนกตัวอื่นๆ เขารู้จักเพียงแค่แมกซ์ ผู้เอาอาหารมาให้เขาและขึ้นมาคุยเล่นกับเขาทุกๆ
เย็น

คุณคงพอจะรู้อยู่แล้วว่าอีกาที่โตเต็มวัยนั้นกลายเป็นคนได้ อวาวห์เองก็เช่นกัน
เจ้ากากลายเป็นคนเมื่อเขาโตมากพอ เขายังจำวันแรกที่แมกซ์เห็นเขาในร่างมนุษย์ได้ดี
เธอลือซามใส่อาหารเดินเข้ามา และก็เห็นอวาวห์นั่งชันเข่าอยู่ข้างหน้าต่าง มีร่างกายเป็นเด็กหนุ่ม
สวมเสื้อกางเกงหลวมๆ สีขาว มีผมและขนตาสีขาว มีปีกสีขาวอยู่ตรงกลางหลัง มันเล็กและดูจริงจัง

เด็กหนุ่มมองไปที่เธอ เขามีดวงตาโต แพขนตาหลุบบังตาครึ่งหนึ่ง จมูกและปากเล็กน่าเอ็นดู
อวาทห์กำลังใช้ปลายนิ้วมือลูบนิ้วเท้าเล่น ลองสำรวจร่างกายที่เพิ่งได้รับมาใหม่

แมกซ์ไม่คิดมาก่อนว่ากาขาวจะกลายร่างเป็นคนได้

เธอคิดว่ามีแค่อีกาสีดำเท่านั้นที่สามารถกลายร่างได้

เธอนึกมาตลอดว่าอวาทห์จะไม่มีวันกลายเป็นคน นึกว่าเขาไม่สมประกอบ...

เมื่อเห็นว่าเขากลายร่างได้ แมกซ์รู้สึกราวกับแม่ที่เห็นลูกเดินได้เป็นครั้งแรก

หญิงสาวทิ้งขามเนื้อเค็มลงกับพื้น ริ้งเข้ามาหาอวาทห์

จับมือเขาราวกับไม่แน่ใจว่านี่คืออีกาของเธอจริงๆ

“อวาทห์?” เธอร้องถาม เด็กหนุ่มพยักหน้ารับ แมกซ์ส่งเสียงแสดงความดีใจ

เธอดึงอวาทห์ให้ลุกขึ้นยืน หมุนตัวเขาไปมาหลายครั้ง ส่องดูเนื้อตัวและปีกของเขา

แมกซ์พยายามพูดกับเขา แต่อวาทห์ยังพูดไม่ได้

เขาเดินอย่างโง่เง่าผละจากแมกซ์ไปยังขามใส่เนื้อเค็มที่ตกคว่ำอยู่บนพื้น

ขึ้นเนื้อกระเด็นตกอยู่ตามพื้นปาร์เกต์ เจ้ากาพยายามก้มลงใช้ปากงับมันแต่ไม่สำเร็จ

ใบหน้าของเขากระแทกพื้นหลายครั้งจนรู้สึกเจ็บ

แมกซ์เดินมาและใช้มือหยิบเนื้อเหล่านั้นขึ้นใส่ในขามอย่างเก๋

อวาทห์มองการกระทำนั้นและค่อยๆ ขยับแขนตามแมกซ์

เขาใช้นิ้วโป้งกับอุ้งมือคืบขึ้นเนื้อเค็มขึ้นอย่างทุลักทุเล

นิ้วที่เหลืออีกสี่นิ้วเคลื่อนไปมาในอากาศอย่างไม่เข้าที่เข้าทาง เขาหยิบเนื้อมายัดลงในปาก

และพยายามจะกลืนลงไปทันที

“เดี๋ยวดูดคอหอก เธอไม่ใช่คนแล้วนะ” แมกซ์ร้องเตือน “ต้องเคี้ยวก่อน”

อวาทห์ไม่เข้าใจ เขาจ้องมองแมกซ์ด้วยดวงตากกลมโตที่มีขนตายาว

แมกซ์หยิบเนื้อเค็มที่ตกพื้นแล้วขึ้นมาใส่ปากตัวเอง

เธอมองเนื้อนั้นไว้บนพื้นกรามทางด้านขวาแล้วอ้าปากให้นกกาดู จากนั้นเธอก็เคี้ยวช้าๆ

พร้อมกับจ้องตาของอีกาไปด้วย อวาทห์ทำตาม วางเนื้อไว้บนพื้น ค่อยๆ เคี้ยวตามแมกซ์

ตั้งแต่นั้น อวาทห์ก็ค่อยๆ เรียนรู้วิธีการใช้ร่างกายของคนไปที่ละเล็กทีละน้อย

เมื่อผ่านไปหลายเดือน เขาก็สามารถใช้นิ้วปลดตัวลือคหน้าตาต่างได้

สามารถเดินเป็นเส้นตรงตามเส้นของพื้นไม้กระดานได้ เขาเคี้ยวอาหารทุกคำก่อนกลืน

แต่ยังไม่สามารถใช้ช้อนส้อมได้ แต่ที่ดีที่สุด

เขาสามารถพูดโต้ตอบกับแมกซ์ได้แล้วหลังจากได้แต่ฟังอย่างเดียวมานาน

“แมกซ์...” เขาเรียกเมื่อแมกซ์มาถึง แมกซ์ยิ้มเมื่อได้ยินเสียงนั้น

เธอเรียกชื่อเขากลับเช่นเดียวกัน

“อวาทห์”

แต่ละวันของอวาทห์ผ่านไปอย่างน่าสบายใจ ทุกครั้งที่เขาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ แมกซ์จะภูมิใจ
และเขาก็จะมีความสุข แต่แล้ววันหนึ่ง เงามีดำก็พาดผ่านลงมาในชีวิตของเขา

ในยามเช้าที่แสงอาทิตย์สีทองส่องผ่านเข้ามาในห้องใต้หลังคา

อวาทห์ในร่างมนุษย์นั่งคุกเข่าบนพื้นไม้ริมหน้าต่าง สองแขนเท้าขอบหน้าต่าง

มองออกไปข้างนอก และแล้วเขาก็เห็นสิ่งหนึ่งบินผ่านหน้าต่างไป

มันคือโอกาสดำตัวเต็มวัยที่ยาวถึงสองฟุต นกกาตัวโตอย่างที่เคยไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน มันเพิ่งมาถึงถิ่นนี้ และต่อสู้อาชนะเจ้าถิ่นได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว
ตอนนี้มันกำลังบินไปมาบนฟ้าเพื่อจะได้หาอาหารที่ดีที่สุดใหม่ในบริเวณใหม่ของตน

อวาท้องภาพการบินอันสง่างามนั้น โดยปกติก็มักจะอยู่กันเป็นคู่ แต่เจ้าตัวนี้โดดเดี่ยว สีของมันดำเมี่ยม ตัวโต นาเกรงขาม มันบินวนเหนือต้นไม้หน้าบ้านเขารอบแล้วรอบเล่า ปีกเล็ก ๆ บนหลังของอวาท้องขยับไปมาอย่างไม่เป็นจังหวะ
พยายามจะเลียนแบบการเคลื่อนไหวที่ดูประณีตนั้น แต่เขาก็ไม่สามารถทำได้...

เมื่อแมกซ์ขึ้นมาหาอวาท้องในเย็นวันนั้น เธอก็พบเด็กหนุ่มนั่งขดตัวร้องไห้อยู่ข้างหน้าต่าง “เกิดอะไรขึ้น” เธอถาม

“มีโอกาสดำบินผ่านมา” อวาท้องตอบและรำให้ แมกซ์ไม่เข้าใจว่าทำไมอวาท้องจึงเป็นทุกข์ เธอพยายามปลอมโยนทุกวิถีทาง แต่เด็กหนุ่มก็ไม่ยอมสงบลง
สุดท้ายเธอก็ได้แต่กลับลงมาจากห้องใต้หลังคา ทิ้งให้อวาท้องร้องไห้อยู่คนเดียวตลอดทั้งคืน

เช้าวันต่อมาแมกซ์คิดจะถามอวาท้องว่าทำไมเขาจึงร้องไห้ แต่เธอก็กลับขึ้นมาพบอวาท้องในร่างอิกา เขาเดินวนไปมาอยู่ในห้อง ตั้งท่าเหมือนพยายามจะบิน ร่างนั้นกระพือปีกแต่ไม่ลอยขึ้นจากพื้น หรือลอยขึ้นได้เพียงไม่กี่วินาทีก็ร่วงลงมากระทบพื้น หลังการกระทบอย่างแรงครั้งที่แปด อวาท้องร้อง “กา...” อย่างแสนเศร้า
จากนั้นก็นอนนิ่งอยู่บนพื้นในท่าที่ตกลงมานั้น ไม่มากินอาหารเหมือนทุกครั้ง

แมกซ์เข้าใจว่าอวาท้องเห็นอิกาทัวอื่นบินได้จึงอยากจะบินบ้าง เธอสอนให้อวาท้องทำสิ่งต่างๆ มาตลอด แต่เธอไม่สามารถสอนการบินให้อวาท้องได้ ตลอดทั้งวัน
หญิงสาวมีใบหน้าที่ตลกกังวลจนเพื่อนร่วมงานที่ร้านขนมปังรู้สึกหงายใจ เย็นวันนั้น แมกซ์ก็กลับมาที่ห้องใต้หลังคาอีกครั้งพร้อมกับขนมปังอบสดใหม่ๆ เธอเห็นอวาท้องอยู่ในร่างมนุษย์นอนตะแคงอยู่บนพื้นในท่าชันเข่า มือจับนิ้วเท้าของตัวเอง น้ำตาไหลจนพื้นไม้เปียกเป็นวง

“ฉันบินไม่ได้” เขาบอก

“ไม่เห็นเป็นไรเลย” แมกซ์บอก เธอเดินไปนั่งข้างๆ อวาท้อง วางขนมปังลงบนตักตัวเอง “เธออยู่กับฉัน เธอไม่ต้องบินก็ได้”

“ฉันอยากเหมือนอิกาทัวอื่น” อวาท้องพูดซ้ๆ ซบหน้าลงกับพื้นไม้แล้วสะอื้น “ฉันไม่เหมือนอิกาทัวอื่นๆ ฉันสีขาว ฉันบินไม่ได้”

นกพลิกตัวนอนคว่ำ แต่ใบหน้าที่ยังคงตะแคงอยู่ เขามองไปที่กำแพงด้วยดวงตาอันว่างเปล่า “แต่ฉันจะอยากบินได้ไปเพื่ออะไร... ปกติอิกาก็บินกันเป็นคู่ แต่ถ้าฉันบินได้
ฉันก็คงจะต้องโบยบินไปเพียงตัวเดียว นั่นคงจะแย่มาก นกสีดำตัวนั้นก็บินตัวเดียว
นั่นเป็นนกที่สวยงามมาก แต่นกตัวนั้นจะไม่วันเลือกฉัน”

พอพูดจบ อวาท้องก็ซุกหน้าลงสะอื้นกับพื้น เขาร้องไห้อย่างหนักหน่วงจนตัวสั่น ปีกก็สั่น
จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมามองหน้าแมกซ์ กัดริมฝีปาก น้ำตาไหลจนริมฝีปากที่กัดอยู่นั้นสั่น
แววตาของเขาไหว เขากำลังกลัว... “ฉันคงต้องอยู่โดดเดี่ยวตลอดชีวิต”

“ไม่หรอกอวาท้องอย่าร้องไห้เลยนะ เธอมีฉันไง” แมกซ์เอ่ยเบาๆ

แต่เด็กหนุ่มสายหน้า “เธอไม่เหมือนนก” เขาเอ่ยบรรยายสิ่งที่ตัวเองรู้สึกออกมาได้แค่นั้น

“นกทุกตัวมีนกตัวเมียของตัวเอง” อวาท์หลุดคำพูดที่อยู่ในใจออกมา เส้นผมเลื่อนมาปิดปากเขา อวาท์รำคาญมันแต่ก็ไม่ได้เปิดออก มือของแมกซ์เอื้อมมาและช่วยปิดผมออกไปให้ อีคาซบหน้าลงกับพื้นไม้ นอนนิ่ง และไม่พูดอะไรอีก

วันหนึ่ง แมกซ์ขึ้นมาที่ห้องใต้หลังคา ใบหน้าของเธอมีร่องรอยแห่งความเหนื่อยอ่อน เธอนั่งลงข้างๆ อวาท์ที่อยู่ในร่างกา เจ้านกเงยหน้าขึ้นจากการจิกเศษไม้เล่น และเอียงคอมองหน้าเธอ

“ไง อวาท์ วันนี้ดีมั๊ย”

วันนี้ไม่ใช่วันที่ดีของแมกซ์เธอ อวาท์อยากจะถาม เขากะโดดขึ้นไปเกาะหัวเขาของแมกซ์ที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้น หญิงสาวลูบตัวเขาเบาๆ อีคาสังเกตเห็นว่าแขนของเจ้านายมีรอยขีดสีม่วง เขาเอียงคอ ก่อนจะโดดไปทางมุมห้อง ไปคาบแหวนมาวงหนึ่ง แหวนวงนี้แมกซ์เอามาให้เจ้ากา เพราะอวาท์ชอบเล่นของระยิบระยับ เจ้านกทิ้งมันลงบนตักของนาย

หญิงสาวลูบหัวของนกกา “ฉันมักจะเลือกผู้ชายใจร้ายทุกทีเลยอวาท์ หรือไม่ผู้ชายทุกคนก็ใจร้าย...”

แมกซ์มองออกไปนอกหน้าต่าง เธอเอ่ยซ้ำๆ ด้วยเสียงที่สั้นอย่างสิ้นหวัง “หรือไม่ผู้หญิงทุกคนก็เกิดมาเพื่อให้ผู้ชายรังแก”

น้ำตาlubแก้มของเธอ อวาท์กลับร่างเป็นคนและจับแก้มแมกซ์

“อย่าร้องไห้” นกกาพูดเหมือนเวลาที่แมกซ์ปลอบเขา

แมกซ์กอดอวาท์ ร้องไห้บนบ่าเขา มือขาบอบบางของเด็กหนุ่มลูบผมสีแดงของเธอเบาๆ เขาหยิบสายสร้อยขึ้นมาจากบนพื้นใกล้ๆ มันเป็นของเล่นอีกอย่างของอวาท์ ระยะเวลาผ่านไป เขามักจะซึมอยู่เสมอ แมกซ์จึงให้สร้อยกับแหวนนี้กับอวาท์ บอกว่าเจ้านกจะได้รำเริงขึ้น วันนี้อวาท์จึงยื่นสร้อยนี้ให้แมกซ์ หวังให้เธอรำเริงขึ้นเหมือนกัน

หญิงสาวน้ำตาพรุ้งพรุขณะที่อวาท์เอาสายสร้อยสวมหัวให้เธอ เจ้านายเสียงสั้นขณะเอ่ย “คงมีแต่อวาท์ที่เป็นผู้ชายใจดี...”

นกกาใช้มือเช็ดน้ำตาให้เธอซ้ำๆ และกอดหัวของเธอไว้ เหมือนที่เธอเคยปลอบโยนเขา แมกซ์ซุกหน้าลงกับอกเขาและร้องไห้เหมือนหนึ่งความเศร้าทั้งมวลในโลกได้มากองรวมกันอยู่ในห้องนี้ และนับพลัน เธอก็สบตาเขา และเขาก็จูบแก้มเธอ ไม่เคยมีใครสอนมาก่อน แม้แต่อวาท์เองก็ไม่ว่าทำไมเขาจึงทำเช่นนี้

อวาท์ไม่เข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้นหลังจากนั้น แมกซ์จับเขาให้นอนหงาย เขาทับปีกของตัวเอง และออกจะรู้สึกเจ็บ เธอลุกขึ้นยืนและถอดกางเกงขาสั้นออกไปกองที่พื้น แมกซ์ถอดกางเกงในออกไปพร้อมกันในคราวเดียว อวาท์มองภาพเนื้อที่เปลือยเปล่าของแมกซ์ มันเป็นเรื่องที่เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก เขาจึงจ้องมองมันอย่างสนใจ

หญิงสาวหน้าแดง เธอขึ้นมาตั้งอยู่บนต้นขาเขา สองขาของเธอกางออกคร่อมร่างเขาไว้ จากนั้นเธอก็ดึงกางเกงของเขาลงจากช่วงเอว อวาท์รู้สึกว่ามีผิวหนังเปิดเปลือยสู่อากาศ มันเย็นแปลกๆ แมกซ์จับร่างกายของเขาในสวนที่เขาไม่เคยจับมาก่อน เขาไม่รู้สึกรังเกียจในตอนแรก มือของแมกซ์ขยับอยู่ตรงนั้นขึ้นและลง อวาท์รู้สึกสบาย

คล้ายจะง่วงนอน เขาเหยียดหลังไปกับพื้นกระดาน หัวที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีขาวไถไปกับพื้น เขาร้องในคอเบาๆ

จากนั้น...อวาท้อธิบายไม่ได้

ดูเหมือนว่าจะมีแหงอะไรบางอย่างวางอยู่บนห้องสวนล่างของเขา เป็นแหงที่แข็ง แมกซ์นั่งอยู่บนตัวเขา และแหงนั้นก็เสียบเข้าไปในตัวแมกซ์

“เจ็บหรือเปล่า” อวาท้อถาม แต่แมกซ์ไม่ได้ตอบ เธอยกตัวขึ้น

อีกพักเดียวก็นั่งลงบนห้องของเขา แล้วก็ยกตัวขึ้นใหม่อีก กลืนแหงนั้นเข้าไปในตัว แล้วก็โหยงตัวขึ้นเพื่อให้มันออกไปจากตัว ทำแบบนี้ซ้ำไปมา

เหมือนกำลังกดตัวเองลงเพื่อให้มันแหงเธอครั้งแล้วครั้งเล่า เธอร้องเหมือนเจ็บ

อวาท้อไม่เข้าใจ แมกซ์กำลังทำร้ายตัวเอง เธอกำลังเอาอะไรบางอย่างแหงตัวเอง ตัวของเธอสั่นและร้อนมาก อวาท้อจับใบหน้าสีแดงช้ำของแมกซ์

“อย่าทำให้ตัวเองเจ็บ” เขาขอร้อง

“ไม่เป็นไร” แมกซ์บอก เสียงของเธอสั่นเหมือนจะร้องไห้

เมื่อเห็นแมกซ์ทำร้ายตัวเอง อวาท้อก็รู้สึกเศร้า เขาครุ่นคิดว่าแมกซ์มักจะเลือกตัวผู้ที่ใจร้าย ทั้งที่ไม่ได้อยากโดนทำร้าย การที่เธอเป็นคนเลือกพวกเขา มันเหมือนกับเธอทำร้ายตัวเอง ทั้งที่ไม่อยากทำร้ายตัวเอง

เมื่อคิดแบบนี้ เขาก็ร้องไห้ออกมาเพราะสงสารแมกซ์

แมกซ์เลิกกับแฟนเก่าแล้ว เธอตัดผมจนสั้นติดหัว

ตัดเองในห้องน้ำที่บ้านโดยไม่สนใจแม้ว่ามันจะแหงวันเหมือนโดนหนูแทะ จากนั้นเธอก็บอกอวาท้อว่า “ฉันจะเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้วละนะ”

วันคืนในห้องใต้หลังคาเปลี่ยนแปลงไป

ใช้เวลานานทีเดียวกว่าอวาท้อจะเข้าใจว่าแหงแข็งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขา คือความเป็นชายของเขา และความเป็นชายมีหน้าที่เดียวคือเข้าไปในตัวของตัวเอง แม้ว่าการทำงานแบบนี้ดูเหมือนจะเจ็บก็ตาม

อวาท้อไม่เคยเข้าใจว่าทำไมการผสมพันธุ์จึงต้องดูราวกับการทำร้ายกันเช่นนี้ ทำไมต้องทำให้รู้สึกราวกับกำลังจะขาดใจ ทำไมต้องทำให้เธอเสี่ยงเหมือนร้องไห้

แมกซ์มักหัวเราะเมื่อเขาถาม เธอบอกว่าอวาท้อตีความมันผิดไป

อีกาคิดว่าเขาคงยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ดีพอ ส่วนแมกซ์เข้าใจทุกอย่าง กระนั้น มันก็มีอยู่อย่างหนึ่งที่แมกซ์ไม่เข้าใจ ทว่าอวาท้อเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

ทุกครั้งที่มิเช็กซ์ พวกเขาจะทำเหมือนเดิมเสมอ อวาท้อนอนนิ่งบนพื้น และแมกซ์จะเป็นคนจัดการเรื่องทั้งหมด แทบทุกครั้ง อวาท้อจะหลังน้ำตา...

แมกซ์ไม่เข้าใจว่าทำไมอวาท้อจึงร้องไห้ทุกครั้งที่เขายอมให้เขาเข้าไปในตัว

“เพราะฉันไม่อยากให้ใครทำร้ายเธอ” อวาท้อบอก

“ไม่มีใครทำร้ายฉัน”

“ฉันเอง” อีกาเรียบเรียงคำพูดออกมาได้แค่นั้น เขารู้สึกสงสารแมกซ์อย่างลึกซึ้ง แต่สื่อความออกมาไม่เป็นเพราะมีความคิดเท่ากับเด็ก ๆ

“บางครั้งฉันก็คิดถึงใจที่เธอร้องไห้” แมกซ์ลูบหน้าเขาและพูดเช่นนั้นในวันหนึ่ง เธอเพิ่งลุกจากร่างเขา ทั้งสองนอนตะแคงหันหน้าเข้าหากัน ต่างก็เปลือยเปล่า แสงสุดท้ายของยามเย็นส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา เงาปีกของอวาทห์ทอดลงบนโบหน้าของแมกซ์

“ทำไมล่ะ” อีกาถาม โบหน้ายังคงแดงชาน วันนี้เขารู้สึกเหนื่อยกว่าปกติ

“เพราะมันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังทำร้ายเธอ” แมกซ์ลูบไหล่ที่ขาวเนียนของอวาทห์ ปลายนิ้วไต่ลงไปตามร่างกายเล็กๆ ที่ดูคล้ายกับเด็กสาววัยสิบสี่มากกว่าชายหนุ่มนั้น อีกาอนนึ่ง ยอมให้เจ้านายทำตามใจ “ที่ผ่านมามีคนมักถูกทำร้ายเสมอ และเมื่อได้ทำร้ายกลับบ้าง ลึกลง แล้วฉันก็รู้สึกพอใจ”

“ฉันเพิ่งรู้ว่าฉันชอบผู้ชายที่ร้องไห้ระหว่างมีเซ็กซ์”

แมกซ์เล่นปลายผมที่เริ่มยาวของเขาและยิ้มแปลกๆ “ฟังดูวิปริตดีนะ”

เธอพูดแล้วหัวเราะในคอเบาๆ

บางเวลาอวาทห์ก็ไม่เข้าใจแมกซ์เลย ครั้งนี้ก็เช่นกัน เขาไม่รู้จะตอบอย่างไรดี จึงจูบเธอเบาๆ ก่อนจะดึงเธอเข้ามากอดไว้

แมกซ์จูบกระดูกไหปลาร้าของอวาทห์ พวกเขาาร่วมรักกันอีกครั้ง ในวินาทีสุดท้าย อวาทห์ที่นอนหงายอยู่เหยียดตัวออก เขาเงยหน้าจันคอแหงนสุด เปลือกตากระตุกเบิกโพลง เขามองเห็นห้องใต้หลังคาในสภาพที่กลับหัว เห็นหน้าต่างกลับหัวบานหนึ่ง...

นอกหน้าต่างบานนั้น อีกาตัวใหญ่ที่เพิ่งย้ายมากำลังบินผ่านไป

เงาของมันพาดผ่านโบหน้าของเขา ในวินาทีที่เงาตาของมันตกด้องตัวเขา อวาทห์หลังออกมาจนหมดสิ้น เขาสัมผัสการมีอยู่ของแมกซ์รับรู้เพียงแค่สองสิ่ง - จุดสุดยอดของเขาและอีกาสีดำสนิทซึ่งเป็นภาพเดียวที่เขามองเห็น

การทะลุผ่านเส้นขอบฟ้าครั้งนี้ตราตรึงอยู่ในใจ อวาทห์รู้สึกเหมือนเขาไม่ได้ถึงเพราะแมกซ์ แต่เขาถึงเพราะภาพอันงามสง่าของสิ่งที่เขาอยากเป็นแต่จะไม่มีวันได้เป็น - ภาพอีกาดำตัวนั้น

เช้าวันอาทิตย์ที่สดใสวันหนึ่ง อวาทห์ในร่างมนุษย์นั่งอยู่ข้างหน้าต่างที่เปิดอยู่ เขายกมันเปิดออกด้วยตัวเองเพราะอยากให้มีลมพัดเข้ามา อีกาที่มาใหม่บินผ่านมา แล้วทันใดนั้นมันก็เหลือบมาเห็นอวาทห์เป็นครั้งแรก

มันร้องออกมาในภาษาของกา ซึ่งอวาทห์ฟังเข้าใจดี

“เหวดา...” อีกาดำเรียกเขาอย่างนั้นแล้วบินลงมาเกาะที่ขอบหน้าต่าง

แล้วกาทันนั้นก็กลายเป็นคนให้อวาทห์เห็น

มันกลายเป็นชายหนุ่มร่างสูงที่มีกระดูกแขนขาแข็งแรง นั่งอยู่ที่ขอบหน้าต่าง ห้อยขาเข้ามาในห้อง ยามกลายเป็นคน ปีกสีดำสองข้างบนหลังยาวรวมกันเกือบสองเมตร โบหน้าคมและดุดัน ดวงตาสีดำที่ดูน่ากลัวจ้องมองอวาทห์ เด็กหนุ่มตัวสั้นอยู่ในสายตานั้น พยายามหุบปีกแน่นหวังจะซ่อนขนสีขาของตน ขาสั้นระริกเมื่อถูกจ้อง กากาหน้าแดง อับอายในความตัวเล็กจ้อยและไร้พลังของตน

“นายชื่ออะไร...” อวาทห์ถามเสียงอู้อี้อยู่ในคอ ก็มองพื้นไม่ยอมสบตาอีกฝ่ายขณะพูด

“ไม่มีชื่อ” เสียงทุ้มตอบ จู่ๆ อวาทก็คอบแห้งผากเมื่อได้ยินเสียงนั้น “แค่อีกาทุกๆ ไป”
 กาตัวนั้นพูดต่อ “พวกมนุษย์เรียกฉันว่า โครวส์
 อันที่จริงพวกเขาก็เรียกทุกตัวว่า โครวส์หมดแหละ”

อวาทก็หันหน้า เขาไม่รู้ว่าพูดอะไรต่อดี แต่โครวส์กลับเรียกเขา
 “นี่”

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้น และเห็นว่าโครวส์กำลังขยับปีกอย่างช้าๆ
 ชายหนุ่มกำลังสอนให้อวาทบิน...

ปีกสีขาวเริ่มขยับตามสิ่งที่ตนเห็นอยู่ต่อหน้า
 โครวส์พยักหน้าคล้ายจะบอกว่ากาขาวทำได้ถูกต้อง ร่างนั้นกลับเป็นกา
 ผงกหัวให้อวาทร่าวกับจะให้สัญญาณ...

เขากำลังเรียกอวาทให้บินไปด้วยกัน

ทันใดนั้นเอง แมกซ์ก็เปิดประตูเข้ามาพอดี เธอเห็นกาตัวใหญ่เกาะอยู่ตรงหน้าต่าง
 ด้วยความกลัวว่ามันจะมาแก้งอวาท หญิงสาวจึงวิ่งมาโบกมือไล่มันไป

โครวส์เหลือบตามองแมกซ์ก่อนจะบินจากไปพร้อมร้อง “ก้า...” อย่างเหยียดหยาม

อวาทมองตามภาพนั้นพลางขยับปีกไปมา เขารู้แล้วว่ากาจะบินนั้นต้องทำอะไร...

อวาทซ้อมบินอยู่ในห้องตลอดวัน จนกระทั่งทำได้คล่อง เขารอเวลาที่แมกซ์จะขึ้นมา
 เพื่อที่จะได้บินให้ดู แต่แมกซ์กลับไม่ขึ้นมาเสียที เมื่อตกค่ำ เจ้านกจึงบินไปที่ต้นไม้ดอกหน้าต่าง
 เขาเกาะบนกิ่งไม้ นิ่งมองบ้านที่ตัวเองอยู่ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นมันจากด้านนอก
 บ้านหลังนี้มีสองชั้นไม่รวมห้องใต้หลังคา ที่ชั้นล่างมองเห็นประตูหน้าบ้านทาสีแดง
 ส่วนชั้นสองซึ่งเป็นห้องนอนของแมกซ์ มีระเบียงต่อออกมาด้านนอก ประตูระเบียงนั้นเปิดสนิท
 หน้าต่างด้านข้างก็ปิดอยู่

อวาทคิดว่าถ้าเขาบินไปหาแมกซ์ที่ห้องนอน หญิงสาวจะต้องประหลาดใจแน่ๆ
 เขาโฉบจากกิ่งไม้ลงไปเกาะที่ราวระเบียง โดดลงบนพื้นระเบียง แล้วกลายร่างเป็นคน

เท้าของเขาจับสัมผัสของพื้นกระเบื้อง

มันหยาบและอุ่นเพราะกักเก็บไอแดดเอาไว้ตลอดทั้งวัน อีกาเดินไปที่หน้าต่างห้องนอนของแมกซ์
 แล้วยกมือขึ้นแตะกระจก ฝ่าม่านเปิดอยู่ เขาจึงมองเข้าไปข้างใน

แสงจันทร์ที่สว่างกว่าปกติของวันนี้ส่องให้เห็นภายในห้องอย่างชัดเจน แต่ในขณะที่เดียวกัน
 มันก็อาบห้องให้เป็นสีทองประหลาด จนภาพที่เห็น ดูเหมือนเป็นภาพในมิติอื่น...

ในห้องนั้น ร่างเปลือยเปล่าสองร่างนอนทับกันอยู่บนเตียง

ร่างที่อยู่ด้านบนมีปีกสีดำคู่ใหญ่มากจนเกือบแตะเพดาน มันเป็นปีกที่งดงามและสมบูรณ์แบบ
 อวาทจำปีกคู่ที่ได้ในทันที

โครวส์อยู่บนตัวแมกซ์ และแท่งนั้นของโครวส์ก็อยู่ในตัวแมกซ์
 กาดำกำลังทำกับแมกซ์แบบเดียวกันกับที่อวาททำให้เจ้านาย แต่... ไม่มีสิ
 กาขาวมองภาพนั้นแล้วฉุกคิดขึ้นมาได้ มีบางอย่างไม่เหมือน...

โครวส์ไม่ได้ถูกกดตรึงให้อยู่ด้านล่าง เขาอยู่ข้างบนและเคลื่อนไหวโดยอิสระ
 เข้าและออกจากร่างของแมกซ์ หญิงสาวต่างหากที่ถูกกดและตรึงเอาไว้

มันไม่ใช่ “โครวส์ทำกับแมกซ์เหมือนที่เขาทำกับแมกซ์” แต่เป็น “โครวส์ทำกับแมกซ์เหมือนที่แมกซ์ทำกับเขา”

ที่ผ่านมา เขาไม่ใช่ตัวผู้ของแมกซ์...แมกซ์ต่างหากที่เป็นตัวผู้ของเขา

อีกาหนุ่มรู้สึกตกใจจนขยับตัวไม่ได้ เขาถูกล็อคเอาไว้ในท่านั้น ยกมือแตะหน้าต่างนั่งค้าง ฤกษ์อะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นบังคับให้เบิ่งตาจ้องมองสองร่างบนเตียง ภาพความเป็นชายของโครวส์เคลื่อนเข้าและออกจากร่างของแมกซ์ แมกซ์ร้องลั่นอย่างที่ว่าหาห้ไม่เคยได้ยิน เธอดูพอใจยิ่งกว่าทุกวัน แต่อาวาร์ไม่ได้จ้องมองดูแมกซ์...

เขากำลังมองดูผู้มาเยือน

อยู่ๆ โครวส์ก็รู้ว่าถูกมอง กาดำหันมาทางหน้าต่าง เขาสบตาอาวาร์แล้วยิ้มเยาะ

อาวาร์รู้สึกว่าการกายด้านล่างของตัวเองกระตุกอย่างแรง

เขาก็มองด้วยความประหลาดใจและเห็นว่าเขาเพิ่งปลดปล่อยออกมา น้ำสีขาวไหลลงตามท่อนขา เขาไม่รู้ตัวเลยว่าแข็งตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ อาวาร์ขำสั่นเมื่อนึกถึงแววตาของโครวส์ เขายืนไม่อยู่ได้แต่ทรุดลงไปคุกเข่ากับพื้น เมื่อเขานั่งลง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าจึงไม่ใช่หน้าต่าง แต่เป็นกำแพงใต้หน้าต่างแทน ภาพของแมกซ์กับโครวส์หายไปจากสายตา ทว่าอาวาร์ยังคงจ้องค้างอยู่ที่กำแพงสีขาวใต้หน้าต่างอยู่อย่างนั้น เขายังคงได้ยินเสียงของแมกซ์ดังประกอบภาพกำแพงว่างเปล่า แต่ในหัวของเขาเห็นภาพบางสิ่ง เขาเห็นแววตาของโครวส์ รอยยิ้ม และแห่งความเป็นชายที่เขาไม่อาจเทียบได้ของโครวส์...

ไม่นานเสียงนั้นก็เงียบไป และประตูก็กระเบื้องเปิดออก เขาในกางเกงขายาวสีดำเดินออกมา โครวส์ออกมายืนก้มตัวอยู่เหนือร่างของอาวาร์

“ว่าไงเทวดาน้อย...” เสียงทุ้มนั้นเอ่ยกับเขา

อาวาร์หันหน้าจากกำแพงมาประจันหน้ากับโครวส์ กาวาหันข้างให้กำแพง ขยับเปลี่ยนจากท่าคุกเข่ามาเป็นนั่งชันขา แล้วถดถอยหนีจากผู้มาเยือนทั้งที่ยังอยู่ในท่างั้น ขาที่เลอะเทอะนั้นสั่นอยู่ต่อหน้าโครวส์ กาดำจ้องเขาเหมือนจะยิ้มเยาะ

“ขอโทษทีนะ แต่ถ้าเป็นเรื่องเซ็กส์ ผู้หญิงที่ไหนเขาก็เลือกปีศาจกันทั้งนั้นแหละ”

โครวส์พูดพร้อมหัวเราะในลำคอเบาๆ

“นายทำร้ายแมกซ์” อาวาร์เอ่ยเสียงพราว

“เปล่า แค่ทำให้รู้สึกดี” โครวส์ยิ้ม “แต่ไม่ต้องห่วงหรอกนะเด็กน้อย

ฉันไม่มาแย่งตัวเมียของเธอไปหรอก ฉันไม่บินเข้าห้องนอนใครมากกว่าหนึ่งคืน”

อาวาร์จ้องหน้าโครวส์อีกาดำเอ่ยต่อไปว่า

“หรือว่าเธอจะกำลังหวังเรื่องอื่นมากกว่า เธอเอาแต่จ้องดูฉัน ไม่มองผู้หญิงคนนั้นเลย”

อาวาร์รู้สึกหน้าร้อน ริมฝีปากของเขาสั่น เขารู้สึกอับอาย เมื่ออยู่ในสายตาของโครวส์ เขารู้สึกด้อยค่าจนอยากจะหายไปเสียให้พ้นๆ ทุกอย่างที่โครวส์พูดเป็นความจริง อาวาร์มองแต่ร่างที่มีปีกนั้น เขาไม่ได้สนใจแมกซ์เลย เขายังจำทุกการกระทำของโครวส์ได้ เมื่อนึกถึงตอนที่โครวส์หันมาสบตาเขา อาวาร์ก็รู้สึกวูบในท้อง ขาของเขาสั่น โครวส์ก้มลงมองเรียวขานั้น

“เลอะหมดเลย...” อีกาตำยีนมือมาใกล้คล้ายจะแตะร่างอวาวห์ “ชอบหรือ... เธออยากให้ฉันบินเข้าไปหาเธอบ้างมั้ยล่ะ...”

อวาวห์มองปลายนิ้วที่อยู่ห่างจากแก้มของเขาออกไปแต่ไม่ก็เช่นติเมตรนั้น เขารู้ว่าถ้าหากโครวส์แตะต้องเขา เขาจะแหลกสลาย...

และต่อหน้าผู้ชายคนนี้ เขาอยากถูกขยี้ให้มันแหลกไปเลย ที่นี้ ตอนนี้ เขาอยากถูกทำเหมือนที่โครวส์ทำต่อแมกซ์

“...อย่ามายุ่งกับ...ฉัน” อวาวห์เอ่ยตะกุกตะกัก

โครวส์ยิ้มเหมือนรู้ทันเขา กลับร่างเป็นอีกา และบินจากไปโดยไม่พูดอะไร ทั้งให้อวาวห์ขดตัวร้องไห้อยู่บนพื้น กาชาวเริ่มนึกเกลียดตัวเอง เกลียดขาที่เหนียวเหนอะของตัวเอง... เขาอนอน้ำตาท่วมหน้า ขาสั้น ริมฝีปากสีนระริก คำถามข้อหนึ่งแล่นย้อนไปมาอยู่ในอก
ทำไมเขาถึงอยากเป็นตัวเมีย

อวาวห์ร้องไห้จนหลับไปคาระเบียงนั้น คืนนั้นเขาฝันว่าตัวเองนอนหลับอยู่ในรัง บนต้นไม้ในป่า ในฝันนั้นเขาไม่รู้จักแมกซ์ เพราะเขาไม่ได้ตกลงจากต้นไม้ แต่ได้อยู่กับแม่จันโต และเมื่อเติบโตใหญ่ก็มีรังเป็นของตัวเอง เขาอนอนขดตัวตรงกลางรังอันอบอุ่น หอบประสานขึ้นจากกิ่งและใบของต้นไม้ที่อ่อนนุ่ม เขาอยู่ในร่างมนุษย์ยังอวาวห์อย่างแสนสุข แล้วโครวส์ก็บินมาจับที่คอคอบไม้

กาตัวนั้นกลายเป็นคน และคืบขึ้นมาบนหลังของเขา โอบกอดเขาไว้จากด้านหลัง ทั้งร่างสัมผัสกัน อวาวห์รู้สึกถึงไออุ่นที่มาจากร่างของโครวส์ มือที่แข็งแรงของโครวส์กอดร่างเขาไว้ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนลงไปสู่ระหว่างขาที่ลีกลับและหุบสนิท

โครวส์ขยับมืออยู่ในช่องแคบๆ นั้น อวาวห์ตัดสินใจจะให้ความร่วมมือ เขากางขาออกให้ผู้มาเยือนสัมผัสได้ถนัดขึ้น เขาไม่แน่ใจว่าในฝันนั้นตัวเองเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย เขารู้สึกคล้ายตนยังมีส่วนที่แสดงความเป็นชาย แต่นิ้วของโครวส์ก็เลื่อนไปจนพบช่องบางอย่างในตัวเขา อวาวห์ครางอย่างพอใจเมื่อโครวส์ใช้นิ้วเรียวยาวนั้นสอดเข้าไปสำรวจในช่องนั้นจนลึกแสนลึก เขาอ้าขาออกกว้าง เรียกร่องร่างกายของโครวส์

และเขาก็ตกเป็นของกาตัวนั้น กลายเป็นตัวเมียของมัน การร่วมรักในความฝันวาบหวามกว่าเช็กส์ครั้งใดๆ ที่เขาเคยสัมผัสมาในความเป็นจริง เขาพอใจกับร่างกายของโครวส์ พอใจที่ถูกทำให้เป็นตัวเมีย เขาพร่ำร้องขอเพิ่มซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่อย่างนั้น และโครวส์ก็ทำตามที่เขาขอ แม้ว่าหัวเราะเยาะอยู่เกือบตลอดก็ตาม

แสงแดดยามเช้าส่องลงมาปลุกอวาวห์ให้ลืมตาตื่น กาชาวมองแสงแรกของวันด้วยตาอันหวานเยิ้ม เขายังหลงอยู่ในฝันของตน ใช้เวลาหลายนาทีกว่าจะเข้าใจว่านั่นเป็นเพียงความฝันที่แสนดีมีค่า คราแรกที่รับรู้ความจริง เขารู้สึกใจหายที่ทั้งหมดเป็นเพียงฝัน

กาหนุ่มอยากหลับตาลงแล้วกลับไปหาร่างที่อบอุ่นและพึ่งพาได้นั้นอีกครั้ง
อยากเปลี่ยนที่นั่นให้กลายเป็นความจริงแล้วให้ชีวิตจริงบนโลกนี้พลันเลือนหาย

แล้วเขาก็รู้สึกถึงความเปียกชุ่มระหว่างสองขา อวาทห์เอามือแตะขาของตนดูแล้วใจหายวาบ
สองขาของเขาและชุ่มไปด้วยน้ำกามเหนียว มากจนไม่แน่ใจว่าหลังออกมาอีกครั้ง
ราวกับถูกกกดกดมาทั้งคืน

อีกานอนนิ่ง สติเริ่มกลับสู่ร่าง

เขาเริ่มนึกขยะเขยงตัวเองที่พึ่งใจในความฝันอันหวานหอมนั้น

อวาทห์ใช้สองมือโอบกอดตัวเองไว้หวังจะปลอบประโลม

แต่ร่างกายของเขาก็เริ่มสั่นด้วยความกลัวและโกรธที่ไม่รู้ว่ามาจากไหน

มือของเขาเกร็งจิกต้นแขนของตัวเอง อวาทห์เลื่อนมือลงไปจับอวัยวะที่อยู่ระหว่างสองขา
มันนิ่มและเล็ก กาขาวกุ่มมันแน่น

“ฉันเป็นตัวผู้” เขากะระชิบให้ตัวเองได้ยิน พยายามสอนตัวเองให้เข้าใจ “ฉันชอบตัวเมีย
ฉันชอบร่างของแมกซ์”

ทันใดนั้นหัวใจของเขาก็ตอบคำหนึ่งขึ้นมา

มันเป็นถ้อยความที่ร้ายแรงจนอวาทห์ต้องกัดปากตัวเองเพื่อไม่ให้เปลอเอ่ยคำนั้น

ฉันชอบความเป็นชายของโครวส์มากกว่า

อีกความคิดพลันวาบขึ้นในสมอง ความคิดหลังนี้ทำให้อวาทห์กัดริมฝีปากหนักขึ้น
ริมฝีปากของเขาแตก เลือดไหลลงไปตามคาง แต่อีกาไม่สนใจ

เขายอมสิ้นขาดเสียยิ่งดีกว่าเอ่ยคำพูดนี้ออกมา

ฉันชอบถูกยึดเยียดเข้ามา ฉันชอบถูกกกดข่ม

อีกาพยายามหยุดตัวเองไม่ให้คิดอะไรต่อไปอีก จู่ๆ เขาก็สำลัก

เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองสำลักอะไร อาจจะสำลักความตกใจ อวาทห์ไออย่างรุนแรงอยู่บนพื้น
เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ สิ้นไปทั้งร่างด้วยความกลัว

เช้าวันนั้น แมกซ์ลืมตาตื่นมาเห็นประตูระเบียงเปิดอยู่

เธอคิดว่าโครวส์คงเดินออกไปทางประตูบานนั้น อีกาตัวนั้นมาหาเธอเมื่อเย็นวาน

ใช้รูปลักษณะตอนเป็นมนุษย์ที่งดงามล่อลวงให้เธอเปิดประตูและยอมร่วมรักด้วย

มันเป็นเซ็กซ์ที่หนักหน่วงราวกับออกมาจากนิยายประโลมโลก

แมกซ์สลบไปเมื่อโครวส์ลุกจากตัวเธอ แต่เธอรู้อยู่แล้วว่าโครวส์ทำอะไรหลังจากนั้น – เขาก็แค่จากไป-

ชายคนนั้นเป็นประเภทที่กินเสร็จแล้วจากไปโดยไม่หวนคืนมาอีก

ในทำนองเดียวกับปีศาจกินฝันในตำนานโบราณ

โครวส์เป็นตัวผู้แบบจำฝูง ผู้หญิงทุกคนต้องยอมศิโรราบต่อเขา ไม่ว่าเขาจะต้องการอะไร
พวกเธอทั้งหลายก็จะคืบคลานไปหามาให้เขา

หมอบกราบยอมให้เขาล้วงล้ำเข้ามาในร่างตามแต่จะพึงใจ

ที่ผ่านมา แมกซ์มักจะถูกผู้ชายโหดร้ายชกจู๋เสมอ

เธอเข้าใจดีว่ามันเป็นอย่างไรยามที่ตัวผู้แสดงอำนาจของตนแล้วตัวเมียไม่อาจขัดขืนได้

อาจเพราะกลัวหรือเพราะหลงรักกระคนกัน แต่โครวส์ต่างจากเศษสวะทั้งหมดที่เธอเคยคบมา

บางทีเขาอาจเป็นจุดสูงสุดของคนเหล่านั้น
 ตัวแทนความเป็นชายอันใหญ่ยิ่งที่ยากจะหาพบในชีวิตจริงของผู้หญิงสักคนหนึ่ง
 และถึงแม้แมกซ์จะมีปณิธานมุ่งมั่นเพียงใดที่จะไม่ยอมถูกกดขี่อีก
 แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าความเป็นชายชั้นสูงสุดเช่นโครวส์ เธอก็ต้องสยบยอมอย่างศิโรราบ
 แมกซ์รู้สึกเสียใจกับตัวเองเล็กน้อยที่เธอยินยอมต่อโครวส์
 แต่เธอก็รู้อีกเช่นกันว่าเธอไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิด
 เพราะนั่นคือความเป็นชายระดับสูงสุดที่ไม่มีมนุษย์คนใดต้านทานได้
 เธอจึงไม่ควรเสียใจที่ตัวเองไม่อาจก้าวข้ามความเป็นมนุษย์
 หญิงสาวเดินไปปิดประตูระเบียงที่เปิดอ้าค้าง
 เธอตั้งใจจะให้การปิดประตูเป็นตอนจบของเรื่องนี้ แต่ก่อนแมกซ์จะได้ปิดประตู
 เธอก็ได้ยินเสียงส่าสัดดังมาจากเบื้องล่าง เมื่อเธอก้มลงมองก็เห็นอวาทหรืออยู่บนพื้น
 เขากำลังส่าสัดอย่างแรง มือบิดปายไปตามพื้นกระเบื้องที่เย็นเฉียบเพราะอากาศเมื่อคืน
 อวาทคายน้ำลายออกมาเลอะเทอะไปหมด บิดตัวไปมาอย่างทรมาณอยู่บนพื้น
 สองขาของเขาเลอะน้ำสีขาวมากจนสังเกตเห็นได้
 “อวาท” แมกซ์ร้อง ก้มลงไปประคองเจ้ากาน้อย “เกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอมาอยู่ที่นี่”
 อวาทซบหน้าเข้ากับอกแมกซ์ทันที เขาไอและทำให้เสื้อของเธอเปื้อนน้ำลาย “แมกซ์”
 เขาเรียกเสียงแหบโหย “ให้ฉันลงมานอนกับเธอได้ไหม”
 แมกซ์ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น
 เธอเช็ดหน้าของอวาทที่เลอะเทอะไปหมดด้วยมืออย่างไม่คิดขยะแขยง “ใครทำอะไรเธอ”
 “ไม่มีใครทำ” อวาทตอบ “ต่อจากนี้ ขอฉันนอนในห้องของเธอได้ไหม ตลอดไป...”
 “ก็ได้หรอก...” แมกซ์งุนงง “เกิดอะไรขึ้น”
 “ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังไม่มี” อวาทตอบเสียงสั้น “แต่เขาจะไม่บินเข้าห้องนอนเดิมซ้ำ
 เขาจะไม่ได้ตัวฉันถ้าฉันอยู่กับเธอ”
 “ใคร” แมกซ์ถาม
 อวาทไม่ยอมตอบคำถามนั้น “ให้ฉันลงมาอยู่กับเธอ ปกป้องฉันด้วย...”
 “จากใคร อวาท” หญิงสาวถาม จับไหล่เจ้ากา เธอตกใจมาก
 “จากตัวเอง” อีกาขาวไออีกครั้ง “ถ้าฉันยังอยู่บนนั้น เขาจะมาหาฉัน
 และฉันรู้ว่าตัวเองจะยอมรับเขาด้วยความเต็มใจ ถ้าเขาได้ตัวฉัน
 ฉันจะกลับมาเป็นแบบเดิมไม่ได้อีกต่อไป ปกป้องฉันที่แมกซ์อย่าให้โอกาสฉัน”
 มือของอวาทสั่นขณะที่เขาทำอกเสื้อของแมกซ์ไว้แน่นและเอ่ยออกมาด้วยพลังทั้งหมดที่เหลือ
 ลืออยู่ในชีวิตว่า “ฉันอยากให้ตัวเองยังเป็นตัวผู้...”

 สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
porcupinebook@gmail.com
www.porcupinebook.com